

Hölgyeim és uraim, mondta a bűvész, és elhangzott az a mondat, amit a gyerek most hallott először életében, de mindenki más unja, igényesebb bűvészek már kerülnek is, hogy nem csalás, nem ámitás. És akkor repültek a kártyalapok, és előkerült az üres dobozból egy kiskutya (a nyúl már lejárt lemez), meg a porondra felhívott vendég füle mögül egy pénzdarab. Aztán folytatódtak a csodák, jöttek az újabb és újabb számok, akrobaták és bohócok, mindegyikben az volt az újítás, mint a bűvésznél, hogy nyúl helyett kiskutya, lejárt lemez után lejárt lemez.

Azért, mondta a kisfiú, az tényleg varázslat volt, ugye, és megnevezte a bűvész egyik mutatványát. Igen, mondta az anya, a cirkuszsátor mellett mentek el, a HÉV-megállótól nem messzire volt, biztos minden évben itt van, de ők csak most vannak itt először, mert nyáron költöztek Budakalászcra, előtte a belvárosban laktak, de kicsi volt, meg zajos és bűdös, meg hát olyan alakok voltak az utcán, hogy a gyereket biztos nem lehet egyedül elengedni sehová, még a sarki kisboltba se, ha mondjuk, elfogy otthon a kenyér.

Egy elkerített rész volt a sátor mellett, lakókocsik, ketrecek. Ott hallotta az anya, hogy vitatkoznak. A gyerek nem vette észre, hogy az egyik a bűvész, mert itt nem nézett ki annak, csak Janinak, ahogy a másik megszólította, hogy igenis meg kell csinálni, Jani, és nem vehet fel mindenre egy külön embert, ma is alig voltak, és az állatoknak is enni kell. Miből? De azt én már nem csinálom, mondta a korábban bűvész, most Jani, az én kezimmal olyat nem lehet. Azt csinálod, amit mondok, mondta a másik, aki egyébként az este során a műsorszámokat mondta be, s amúgy a cirkusz vezetője volt. Az anya nem merete azt érezni, amit érzett, mert a gyerek olyan lelkes volt. Hazaértek, az apa már otthon volt, azért nem volt velük, mert a kezdésre nem tudott volna odaérni. Valójában oda tudott volna, de ezt mondta, mert azt nem akarta mondani, hogy utálja a cirkuszt.

Minden rendben, kérdezte a feleség. Igen, mondta a férj. A férjek egyrésze hallgatag, ami a házasság elején még titokzatos, mert azt lehet hinni, mindegy, a lényeg, hogy később nem. Lefektetem a gyereket. Jó, mondta a férfi, és hogy várlak. Ma tudod, hogy. Tudom, mondta a férfi.

A nő egy kicsit elaludt a gyerek mellett, egy óra múlva jött ki. Ébren vagy még, kérdezte. Igen, mondta a férfi, s hogy mindent tud. Mit, kérdezte a nő, mintha nem lenne olyan, hogy minden. Akkor a férfi mondta, hogy tudok arról, akivel, s hogy valaki még a gimiből, aztán konkrétan is megnevezte, amikor összekerültek, elmondták egymásnak, hogy kik voltak korábban, nem mindenkit, csak a fontosabbakat, hogy voltak egyéjszakások is, arról hallgattak. A nőn nem látszott semmi, olyan volt épp, mint egy férfi, amikor rajtakapják, én ilyet sohasem, volt az arcára írva. Készült erre a jelenetre, hogy majd, mondjuk, nem mára volt tervezve, hanem nemsokára előjön az új kapcsolattal, helyesebben azzal pont nem, hanem a válással, s hogy ez azért van, mert a férfi úgy viselkedett, ahogy, hogy mennyit kérte, hogy szeresse, és hogy legyen vele többet, ez nem olyan nagy kérdés. Nem, azt nem árulja el, hogy van egy külső kapcsolat, hanem majd úgy csinál, hogy nincs, hogy majd szeretné, ha lenne, mert ő már belebetegszik ebbe az érzelmi ínségbe, amit a férje mellett meg kell élnie, dehát eddig házas volt, és ő olyat, hogy megcsalás, nem csinál, mert az szemét dolog.

Erre készült, csak még nem látta érkezettnek az időt, mert az a férfi, aki be volt tervezve, még nem látszott elég megbízhatónak a jövő tekintetében, és ő olyan volt, hogy mindig biztosra ment. Amikor gimis volt, már akkor is úgy szakított, hogy a következő már be volt biztosítva, már meg volt neki mondván, hogy csak egy hét, legfeljebb kettő, és leszámol az épp aktuális kapcsolattal. Most is ezt akarta, hogy biztonságosan tudjon válni, esetleg megszerezni a budakalászi házat, a férje majd vesz másikat, bár ez a ház száz százalékig a férfié volt. De a gyerek mégiscsak nyomós indok, azt mindig a nőnél hagyják, s mivel neki nincs lakása, egyértelmű, hogy a háznak is maradnia kell.

Tagadtott, hogy ezt most megússza, aztán majd felgyorsítja a másik férfival, és akkor egy hét vagy kettő múlva ő áll elő. Nem, valamit félreértettél, mondta. Láttak, mondta a férfi, mert a kollégái szóltak először, akik szintén meg akarták szerezni azt a feleséget, de a feleség mindig lepattintotta őket. Egy ideig azt hitték, azért, mert olyan becsületes, mint az ő feleségük, aki persze még napszemüvegen át sem vetne szemet egy másik férfire. Így gondolták, mert az a kolléga, akinek most elmesélték, hogy mit láttak, nem mesélte el, amit ő látott, mert úgy gondolta, nem az ő dolga a mások házassága. Aztán kiderült a kollégák számára, hogy ez a feleség pont nem azért nem akar velük, mert olyan, hogy rendes, hanem azért, mert pont nem az, ezért látták indokoltnak a kipakolást.

Szóval mondták, mondta a férfi. És te mindent elhiszel, kérdezte a nő még mindig rezzenéstelen arccal, s gondolta, hamarosan felajánlja, hogy mégis lehetnének együtt, mert már nem vérzik anynyira. Akkor a férfi elővette a mobilját, és a nő elé dugta, ott voltak a képen a férfival, akivel az osztálytalálkozón felújították a régi szerelmet. Te követtél, kiabált a nő, és belekezdett abba, amit mondani akart később, hogy érzelem, és hiány, és beszélgetni valakivel, és teljesen magára lett hagyva, és hogy a kétségbeesés, hogy így telik el az élete. A

férfi közbeszólt. A külső kapcsolat miatt van. A nő elhallgatott. Semmit nem értesz, mondta, s hogy tényleg reménytelen veled. Egy órád van, mondta a férfi, hogy összepakolj. Mindent elvihetsz, de a gyerek marad. Hogy mi? A gyerek marad, ismételte meg a férfi. Nincs hová vinned, mondta a férfi, s megismételte az egy órát. De azt nem lehet, a nő zokogott, és kiabált zokogva, hogy azt már nem. Agglomerációban olyanok a házak, hogy a telekhatárig jut el a zokogás és az üvöltés, a kerítésen túl mindent leugatnak a helyi kutyák, akik legtöbbször városból lettek kiköltöztetve, és nem képesek megszokni, hogy vidéken minden olyan közlelő hallatszik, ha egy macska átszaladt az úton, már attól veszett ugatásba fogtak, és ez az ugatás átterjedt a szomszéd utcába s végig az egész településen, s mikor elhalt volna, akkor egy másik kutya közelében szaladt át egy macska az úton, ezzel biztosítva a folyamatos ugatást. A nő zokogott, hogy nem, az nem lehet. De, mondta a férfi, csak az lehet, mert a gyerek itt lakik, de te nem, és kilépett a lakásból.

Az utcán elővette a mobilját, felhívta a szeretőjét. Most pakol, mondta. Á, nem ezt nem lehet elhinni, pedig pont így volt, de nem lehet mindent megírni, ami pont úgy történt, mert senki nem hiszi el. Nem is írom tovább, a férfi amúgyis csak a nő miatt került a történetbe, kit érdekel az ő sorsa, ami különben is ott kezdődik, ahol a novella véget ér, hogy hazamegy egy óra múlva, a gardróbra néz. Üres. A gyerekszoba ajtaja nyitva. Belép. Üres.

PREMIER: FEJGÉP

Cirkusz

HÁY JÁNOS